

X.

Hinc graviter errant Photiniani, contendentes nōmet
Jehovah rebus etiam alijs creatis competere. Altari à Mose
adlocato Exod.17,18. Urbi Hierosolymæ Jer.23,6. Sacerdoti-
bus ac judicibus Deut.19. arcæ foederis Num.10,35. Deut.12,7.
Jes.24. Angelis Exod.3.v.3. Unde colligunt, hoc nomen Dei
naturam ac essentiam minus proprie exprimere.

XI.

Falsissima hæc sunt & nullo modo ex suppositis effici-
untur, vel etiam ex alijs scripturæ locis confirmabuntur. Imo
contrarium facile demonstratur.

XII.

Opponimus illis Scripturæ dicta in quibus Deus sibi
nomen tanquam proprium attribui vult, Exod.3,15. cap. 6,3, cœ-
tus 15,3. Osee.12,5. Amos 5,8 c 9,6. & quidem sibi soli §.83. vult. ita
ut nulli extra se tribui possit Esa.42,8. ut in hoc solus contra
gentium idola & Deos factos triumphet Esa.43,11. Ier. 16, 20.
& 21.

XIII.

Ex quibus constat, quod quando vocabulo essentiæ in
descriptione Dei usimur, nihil aliud intelligi volumus, quam
quod Prophetæ per vocabulum Jehovah intellexerunt, sim-
plicissimam divinæ naturæ & essentiæ unitatem exprimen-
tes.

XIV.

Hinc talia axiomata & observationes fluunt. 1. Es-
sentia divina est una simplicissima, infinita, revera per se exi-
stens communis tribus distinctis personis, & tamen tota in-
singulis. 2. Essentia nihil aliud est quam illæ tres personæ
Pater, Filius, & Spiritus S. simul iunctæ; & personæ nihil ali-
ud sunt, quam illa ipsa divina essentia. 4. Essentia (verba
sunt August.lib.7 de Trinit.) prædicatur de Patre, Filio & Spi-
ritu S. non ut genus aut species aut totum, sed alio quodam
ineffabili modo. 5. Personæ Trinitatis esse òmnia & seu
eiusdem essentia.

XVI. *magis*